

Nr 1 1999 19. årg

«Så gjelder det bare
at dere fører et liv
som er Kristi
evangelium verdig»
(Fil 1,27).

Det evige ordet

«Gresset tørker bort, og blomstene visner, men ordet fra vår Gud
står fast for evig» (Jes 40,8)

Dersom menneskelig visdom og styrke var alt vi hadde å bygge vårt liv og vårt håp på, da hadde vi virkelig vært noen ynkelige skapninger. Vi hadde brukt livet vårt til frenetisk å få så mye som mulig ut av det som verden har å tilby. Enhver motgang ville ha vært en tragedie. Vi ville ha vært fryktelig redde for døden og ikke eid noe som helst håp om et kommende liv. Vi ville ikke hatt noen bestående trøst, fred eller glede. Med ord som er like alvorlige som klangen av en begravellesklokke, gjengir Jesaja den uimotsigelige sannheten som sammenfatter alt menneskelig liv: «Alle mennesker er som gress... Gresset tørker bort, og blomstene visner.»

Hvilken herlig trøst det er når Herren selv forsikrer oss om at det fins noe som er viktigere enn all makt og alt gods i denne verden. Så fantastisk det er å få høre at i en verden der alt forgår, fins det noe som lever og består i evighet, nemlig Guds ord i den hellige Skrift. Verden ble skapt ved Herrens ord. Alle ting holdes oppe ved hans mektige ord. Og ved dette levende ordet blir hjerter omvendt fra synd til tilgivelse og liv i Jesus Kristus. Guds ord forandrer seg ikke. Det består i evighet.

De som bygger sin tro og sitt håp på ordet,

blir ikke til skamme. I tillit til ordet kan de troende møte framtiden uten redsel. Livets tragedier og motganger kan ikke rokke dem. Ordet forsikrer dem hver dag at de har tilgivelse for sine synder, fred med Gud og evig glede. Guds løfter gav trøst, tilgivelse og befrielse til Israels folk. I dag gir det samme ord trøst og fred til hver og en personlig.

Du kan spørre hvilken pastor som helst, og han vil svare deg at den største gleden av alle er privilegiet å få gi Guds uforanderlige ord, det eneste nødvendige, til mennesker i alle livssituasjoner. Det evige ordet gir syndenes forlatelse til bedrøvede syndere, enten de er unge eller gamle. Det gir fred til dem som leter etter meningen med livet. Det gir trøst til de syke og håp til de døende. Men å gi mennesker Guds ord er ikke bare forbeholdt pastoren. Kristus har gitt sitt ord til alle troende. Han har gitt alle kristne en dyrebar gave i eie for at de skal dele den med andre helt til han kommer igjen. La oss alltid holde oss til den evige Sannhets ord! La oss forbli i det og med glede dele det med andre!

*Herre, bevar denne dyrebare skatten – ditt evige ord
– iblant oss. Amen.*

BIBEL OG BEKJENNELSE

utgis av Den lutherske bekjennelseskirke.
ISSN 0806-5365

Bladet kommer ut 6 ganger i året.
Frivillig abonnementsavgift kr 100,- pr. år.

Redaksjon:

Egil Edvardson (ansv. red.), Kjell Petter Bakken,
Sverre Brandal, Gunilla Hedkvist.

Redaksjonens adresse:

Bibel og Bekjennelse, Solåsveien 20,
4330 Ålgård. E-post: egile@omega.rl.no

Internett: www.algonet.se/~luther/bob.htm

Postgiro: 0808 5907043.

Ekspedisjon: Turid Welde, 4265 Håvik.

DEN LUTHERSKE BEKJENNELSES- KIRKE (LBK)

Den lutherske bekjennelseskirke er en frikirke som tror, lærer og bekjenner at Bibelen er Guds ord og dermed helt igjennom pålitelig og ufeilbar. Den er den eneste norm, regel og rettesnor for tro, lære og liv. Ingen andre skrifter av eldre eller nyere dato får likestilles med den Hellige Skrift, men må underordne seg denne, og er ikke noe mer enn vitnesbyrd om hvordan den profetiske og apostoliske lære er blitt bevart etter apostlenes tid.

LBK bekjenner seg også til alle de lutherske bekjennelsesskriftene som er samlet i Konkordieboken av 1580, fordi disse i alt stemmer overens med Guds ord.

LBK skal derfor se til at alle Guds ords lærer forkynnes rent og klart i forsamlingen, og ikke noe må læres eller tolereres i forsamlingen som er i strid med Guds ord.

LBK vil gjennom en rett forvaltning av Ordet og sakramentene forkynne for alle mennesker den frelse som har skjedd i og ved Kristus Jesus.

LBK kan bare stå i kirkefelleskap med kirker eller kristelige organisasjoner som i alle deler holder seg til Guds ord.

LBK lærer i overensstemmelse med Skriften at hele kirken eller forsamlingen skal være enig i alt hva Guds ord lærer og ikke la splid eller innbyrdes uenige grupper finnes innenfor seg. Dersom vranglære oppstår, skal den renses ut ved kirke- og læretukt.

LBK gjør ikke krav på å være en «ren» kirke i den mening at den bare består av sanne troende. For Gud alene kjenner alle menneskers hjarter. Men nettopp fordi vi vet oss å være syndige og fordervede mennesker, behøver vi er rent og klart Guds Ord, som forsikrer oss om våre synders forlatelse. Dette rene og klare Guds Ord har vi funnet i den Hellige Skrift, og fra dette kan vi ikke vike en hårsbredd. For, som Luther sier, «læren er ikke vår, men Guds, og vi er kalt til å være hans tjenere. Derfor kan vi ikke ettergi eller forandre den minste prikk av læren.»

LBK fikk sin første forsamling i Norge (Den lutherske forsamling i Avaldsnes) i 1978, men den er på ingen måte noe nytt. **LBK** følger de normer og retningslinjer som den kristne kirke har fulgt fra oldkirken, reformasjonstiden og fram til denne dag.

LBK i Sverige og Norge står i kirkefelleskap med flere kirker rundt omkring i verden, bl.a. Wisconsin Evangelical Lutheran Synod (WELS) og Evangelical Lutheran Synod (ELS) i USA og Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland. **LBK** er medlem av Confessional Evangelical Lutheran Conference.

Vi håper at alle, så vel våre motstandere som våre venner, skal finne at vi i alt vil holde fast ved Guds Ord og den bibelske enigheten. «Måtte Gud selv, som er kilden til tålmod og trost, hjelpe dere til å vise enighet, etter Jesu Kristi vilje. Da kan dere enig og samstemmig prise Gud, vår Herre Jesu Kristi Far» (Rom 15,5-6).

REDAKSJONENS SPALTE

Ny svensk bibeloversettelse

STIFTELSEN SVENSKA FOLKBIBELN presenterte 1 søndag i Advent 1998 sin nye komplette utgave av Bibelen. Det nye testamentet forelå ferdig oversatt i 1996, og nå fins altså hele Bibelen i ny, moderne svensk utgave. Det som er så spesielt med denne utgaven og et stort takksigelsesemne for alle som tror på Guds ord, er at denne nyoversettelsen er utført av mennesker som har en fast tro på Guds ords inspirasjon og ufeilbarhet. Oversetterne har gått til grunnteksten med den faste overbevisning at den er hellig skrift, gitt oss av Gud ved den Hellige Ånds inspirasjon.

FOR EN SOM IKKE har svensk som sitt morsmål, er denne oversettelsen ikke av mindre betydning. Den er allerede av enkelte litt spøkefullt blitt døpt til *Textus Scandinavicus* – den skandinaviske «grunnteksten». Også for oss ikke-svensker kan den utmerket godt fungere som en referansebibel, der vi kan sammenligne våre egne oversettelser med en oversettelse som vi vet er gjort med ærbødighet til teksten og med et fast ønske om å gjengi den på et så tydelig språk og samtidig være så tro mot grunnteksten som mulig.

INGEN BIBELOVERSETTELSE er feilfrie, heller ikke Svenska Folkbibelns nye oversettelse. Vi som tror på Skriftens inspirasjon og ufeilbarhet, vet at det bare er den opprinnelige bibelteksten som er inspirert. Men samtidig vet vi også at det som er Guds ord på hebraisk eller gresk, er også Guds ord på svensk eller norsk når det er korrekt oversatt.

DET FINS BIBELKRITIKERE som påstår at vi ikke kan hevde at en oversettelse er Guds ord, men bare en tolkning. Da må vi huske på at den Hellige Skrift ikke er skrevet på et dunkelt og uklart språk, men på et enkelt, tydelig og menneskelig språk. Derfor er Bibelen i de aller fleste tilfeller meget enkel å oversette til ethvert språk. Alle lærene i den kristne tro bygger på klare og tydelige skriftsteder hvor det ikke finnes tvil om ordenes rette betydning. Enhver bibeloversetter med respekt for seg selv og det materiale han arbeider med, er tvunget å gjengi teksten korrekt om det i det hele tatt skal kunne kalles en oversettelse.

FOR DE FLESTE AV OSS er det umulig å tilegne seg Guds ord på noen annen måte enn via en oversettelse. Derfor er det en viktig oppgave for alle kristne å støtte opp under dyktige, redelige og trofaste språkforskere og oversettere, mennesker som har respekt for Guds ord og som går til teksten med ydmykhet.

FORDI SPRÅKET VÅRT hele tiden utvikler seg, trenger vi hele tiden nye, oppdaterte bibeloversettelser. Vi vil jo at så mange som mulig skal lese og forstå Guds ord på sitt eget språk, fordi vi vet at mennesket ikke bare lever av brød, «men av hvert ord som kommer fra Guds munn» (Matt 4,4).

VI HÅPER AT den nye bibeloversettelsen vil bli til velsignelse, ikke bare i Sverige, men i hele Skandinavia! Svenska Folkbibelns nye bibeloversettelse kan for øvrig bestilles fra Stiftelsen Biblicum, c/o Peterson, N Stationsg 29, S-287 72 Traryd, Sverige.

EE

Hensikten med det kristne fellesskapet

av Martin Andersson

Les Filipperbrevet 1,27-2,8

Enhet og fellesskap er veldig viktige egenskaper. Det er noe vi merker hver dag. «Hold sammen! Kjempe sammen! Hjelp hverandre!», er det siste et lag får høre av treneren sin før det går ut for å kjempe. Bedriftsledere bruker de samme ordene for å motivere sine medarbeidere til gode resultater. Og politikere som kjemper for å få flest mulig stemmer, oppildner sine valgarbeidere med de samme formaningene. Det dreier seg om «harmoni», «samarbeid», «solidaritet», «felles front».

Det tragiske resultatet av det motsatte – uenighet og fiendskap mellom mennesker – kan vi også hver dag være vitne til både på det politiske og det religiøse området. Vi kan bare tenke på situasjonen i det tidligere Jugoslavia eller i Nord-Irland. Enighet og fellesskap er derfor en meget viktig forutsetning for at familier, bedrifter, organisasjoner og nasjoner skal kunne fungere på best mulig måte.

Det samme gjelder naturligvis i minst like stor grad vårt kristne fellesskap, vår menighet og kirke. Derfor

trenger vi, likesom menigheten i Filippi, høre apostelen Paulus' formaning om å holde stand i én og samme Ånd og med ett og samme sinn.

«Så gjelder det bare at dere fører et liv som er Kristi evangelium verdig» (vers 27). Filipperne skulle tenke over hvilket liv de levde og hus-

ke på at de var med i et meget privilegert og ærefullt fellesskap. De eksisterte for å føre ut «Kristi evangelium». Ingen av dem eksisterte bare for sin egen skyld. Ingen burde derfor foreta seg noe bare for sin egen skyld, men skulle tenke på at deres ord eller handlinger kunne enten oppbygge eller skade dem som de var forenet med i et åndelig fellesskap og en åndelig enhet. Deres felles fremtreden burde være i samsklang med den velsignede frelsens gave som de hadde fått – Kristi evangelium.

Dersom vi fullt ut overførte til oss selv den samme høye norm og målestokk som Paulus setter for de kristne i Filippi, ville all treghet og likegyldighet i vårt åndelige fellesskap erstattes med iver og interesse for å få hjelpe til i menighets- og kirkeliv. Vi ville frivillig og uten klage gi av oss selv, våre gaver og penger til det kirkelige arbeid vi har felles og som er vårt hellige kall.

Hensikten med den enhet og det fellesskap som apostelen Paulus formaner til, er at vi skal kjempe sammen.

Hensikten med den enhet og det fellesskap som apostelen Paulus formaner til, er at vi skal kjempe sammen. Kjempe! Under store idrettsarrangement, som f.eks. et fotball-VM, får vi se hva det innebærer å kjempe.

Vi får se hvordan spillerne på de forskjellige lands fotballag hele tiden maksimalt utnytter sine beste evner og den siste reserven av krefter. I praksis viser de hva det innebærer å kjempe sammen, hva som ligger i begrepene samarbeid og felles front. Enkeltspillerne på fotballaget er villige til å under-

ordne seg og avstå fra sine egne private idéer, alt for at fellesskapet og lagets enhet skal bestå. Lagets beste er deres felles hensikt og mål.

Det er et slikt bilde apostelen tegner for oss når han formaner oss å holde stand «i én Ånd» og «med samme sinn» kjempe for troen på evangeliet. I det kristne fellesskapet gjelder kampen *troen på evangeliet*. Kan et høyere motiv og en større hensikt stilles fram for oss enn at enhver av oss innenfor vårt fellesskap skal gjøre vårt beste i denne vår felles kamp?

Tenk etter hva dette evangelium gir oss å tro på: Forsikring om fullstendig tilgivelse for alle våre daglige synder; et fantastisk budskap om evig liv og frelse for hvert menneske som er i ferd med å gå fortapt i sin synd. Og tenk dessuten på hvordan alt dette er blitt mulig for oss: Bare ved at Gud ikke skånte sin egen Sønn, men gav ham i døden som en løsepeng for oss alle! Dette er innholdet i evangeliet. Dette er selve sentrum i det arbeid som menighet og kirke utfører, ja, det er selve årsaken til vårt kirkefellesskaps eksistens.

Men et slik helhjertet arbeid for Herren og hans rike på jorden kommer ikke til å skje uberørt i denne syndens verden. Derfor fortsetter apostelen med å formaner oss til ikke å la oss skremme dersom vi må lide når vi kjemper for evangeliet: «Dere fikk den gave ikke bare å tro på Kristus, men også å lide for ham. Dere står i den samme kamp som dere før har sett meg kjempe; og nå hører dere at jeg fremdeles står i den» (v 29-30).

De kristne får lide når de vitner om sin tro på Kristi evangelium (v 27), og de møter motstand og forakt. De får lide for sin ukuelige troskap mot Skriftens ord. De får lide når de i lydighet mot sin Herres ord og vilje ser seg nødt til å bryte gudstjenestefellesskap med slektninger, venner og bekjente. Men apostelen Paulus viser også at de lidelser som de kristne har felles, styrker følelsen av fellesskap mellom dem. Vi er forenet i et ytre, kristent fellesskap ikke bare ved en felles tro og be-

kjennelse til Guds ord. Vi er også nært forenet gjennom de lidelser og vanskeligheter som vår felles tro og overbevisning fører med seg.

«Når det da er trøst i Kristus, oppmuntring i kjærligheten, fellesskap i Ånden, og så sant det finnes medfølelse og barmhjertighet, så gjør nå min glede fullkommen: Vis enighet, stå sammen i kjærlighet, vær ett i sjel og sinn. Gjør ikke noe av selvhøvdelse og tom ærgjerrighet, men vær ydmyke og sett de andre høyere enn dere selv. Tenk ikke på deres eget beste, men på de andres» (2,1-4). Vi vet hvor mye det betyr for oss at vi alltid finner trøst hos Kristus, hvor mye den kjærligheten han viser oss innebærer, og hvilket privilegium det er å ha fellesskap med den Hellige Ånd, vår hjelper. Hvordan skulle vi ellers kunne forbli faste i vår kristne tro og bekjennelse?

Men vi mennesker består av kjøtt og blod, og Gud har skapt oss med et rikt følelsesliv. Vi har alle et medfødt og sunt behov av samkvem og fellesskap med brødre og søstre som har samme syn på tilværelsen og samme tro og livserfaring. Særlig gjelder dette i tider av sorg, når en fare eller tragedie truer, eller når en meget krevende oppgave skal utføres og

truer med å kvele oss. Da trenger vi fellesskap med slike som har vært gjennom det samme, fellesskap med dem som kan gi trøst, oppmuntring og kjærlighet, fellesskap med dem som kan vise medfølelse. Vi trenger et ytre fellesskap med våre brødre og søstre i troen.

Det er en sykkelig tendens i vår moderne vestlige kultur som går ut på at man alltid skal vise hvor sterk og dyktig man er, at man skal vise fram en ytre fasade av

absolutt usårbarhet. Det er en god egen-skap ikke å gi opp for den minste motgang, men det går for langt når mennesker heller går under enn å snakke med et medmenneske om sin svakhet og bekymringer, eller søke trøst og hjelp. Samme usunne tendens fins også hos oss kristne. Vi kryper heller inn i hjørnet vårt for der i ensomhet å slikke våre sår og

jamre oss over våre egne bekymringer og lidelser. Kanskje vi til og med unnlater å snakke med den pastor, hyrde og sjelesørger som Gud har gitt oss.

En slik framgangsmåte er rake motsetningen til det som er hensikten med det kristne fellesskapet. I Romerbrevet 12 skriver Paulus at den forsamling eller kirke der de enkelte medlemmene er forenet i samme tro på Kristus og hans Ord, er «ett legeme i Kristus, men hver for oss er vi hverandres lemmer. Vi har forskjellige nådegaver, alt etter den nåde Gud har gitt oss» (Rom 12,5-6a). Men til alle lemmene på Kristi legeme, uansett deres forskjellige gaver, sier Paulus oppmuntrende: «Vis oppriktig kjærlighet... Elsk hverandre inderlig som søsken, sett de andre høyere enn dere selv... Vær med å hjelpe kristne som lider nød, og legg vinn på gjestfrihet... Gled dere

med de glade og gråt med dem som gråter. Vis enighet...» (Rom 12,9-16).

Paulus stiller framfor oss Kristus som vårt forbilde: »Vis det samme sinnelag som Kristus Jesus!» (Fil 2,5), og beskriver deretter hans ydmykhet og selvpoppofrende sinnelag ved å skildre Guds vidunderlige frelsesplan og årsaken til den. Av kjærlighet til oss syndere fornedret Kristus seg så fullstendig at han villig ofret sitt liv for vår evige frelses skyld: «Han var i Guds skikkelse, men han så det ikke som et røvet gode å være Gud lik. Han gav seg selv, tok på seg en tjeners skikkelse og var mennesker lik. I sin ferd var han som et menneske; han fornedret seg selv og ble lydlig til døden, ja, korsets død» (v 6-8).

En slik enhet og et slikt fellesskap mellom mennesker av samme tro og bekjennelse, der enhver gir avkall på sin «selvopptatthet» og «stolthet», setter de andre «høyere enn seg selv» og ikke først tenker på «sitt eget beste», oppstår ikke ved et felles vedtak. Vi når heller ikke målet bare ved å bruke uttrykk som «harmon», «samarbeid», «solidaritet», «felles front» og sier: «OK, brødre og søstre i troen, nå hjelper vi til! Kom igjen! Hold sammen! Kjemp sammen!» Nei, vi må innse at selvopptatthet, stolthet og egeninteresse er en kjødets synd som fins dypt rotfestet i vår natur og stadig venter på en anledning til å komme fram. Vi trenger tilgivelse og hjelp mot dette hos Jesus vår Frelser. Vi trenger la den ydmyke og selvpoppofrende Kristus være det fullkomne eksempel som vi vil følge. Da og bare da kan ydmykhet og uselvskhet begynne å gro i hjertene våre og fruktene spire fram til rik velsignelse for vår enhet og vårt fellesskap. Det kan hjelpe oss og gi oss styrke til «i én Ånd og med samme sinn kjempe for troen på evangeliet.»

Fienden inni oss

av Wayne A. Laitinen

- En ansatt arbeider bare halvparten av tiden han er på jobb, men får full lønn.
- En direktør pusser opp sin private sommerhytte samtidig som firmaet bygger nye lokaler og lar firmaet betale utgiftene.
- En enke konfronteres med en selger som ikke vil ta et «nei takk» for et svar. Fordi hun er for trøtt til å diskutere med ham og for høflige til å avvise ham, skriver hun under på papirene og gjør en handel som hun egentlig ikke ønsket. Retten til å angre kjøpet, våger hun ikke å utnytte.

Hva har disse situasjonene til felles? Dersom det var blitt brukt vold, ville de ha vært grove forbrytelser. Men disse situasjonene er så vanlige at dersom du hadde reagert, ville du straks ha blitt motsagt. På denne måten har tyveri funnet sitt juridiske smutthull.

Hjertes som oppmuntrer til synd
Gud har stengt dette smutthullet med budet: «Du skal ikke begjære...»

Her viser Gud oss hva han ser: Vi er som rovfugler som sitter på telefonstolpen og venter på at noe skal hende – dødsfall, motgang, et øyeblikks forsømmelse, uvitenhet, forvirring, svakhet – hva som helst som kan snus til egen vinning. Når det skjer, svever alle ned for å slåss om kadaveret.

En mann godter seg i hemmelighet over nabokvinnens skilsmisse. En annen ligger våken om natten og tenker ut en mulighet til å bestride en død slektnings eiendom. En tredje vet hvordan vennens firma kan reddes, men sier ingenting for i stedet å kjøpe ham ut til spottpris. Fem personer kjører sammen til jobben, men alle fører opp fradrag i selvangivelsen som om de kjørte hver for seg.

Engen politi ville ha arrestert deg

NIENDE BUDET

Du skal ikke begjære din nestes hus.

Hva betyr det?

Vi skal frykte og elske Gud så vi ikke med list prøver å få tak i vår nestes arv eller hus og slår det til oss ved å late som vi har rett tildet, men hjelper og støtter ham så han kan ha sitt i fred.

TIENDE BUDET

Du skal ikke begjære din nestes hustru, tjener, tjenestefolk, buskap eller noe som hans er.

Hva betyr det?

Vi skal frykte og elske Gud så vi ikke lokker eller truer fra vår neste hans hustru, tjenere eller buskap, men formaner dem til å bli hos ham og gjøre sin plikt.

for dette. I stedet ville verden ha rost deg for din listighet. Men Gud ser at vi ikke har vår nestes beste i tankene og fordømmer oss for denne kjærlighetsløshet.

Vi skulle kunne ha strengere lover og høyere straffer, men dette går ikke til selve hjertet av problemet. Har du noen gang sett en film der forbryteren blir bundet og kneblet? Han pleier å ligge på golvet og

sparke vilt omkring seg mens hans skriker halvvalte grovheter. Politiet lykkes kanskje å hindre ham i å gjøre skade i samfunnet for en stund, men vi vet alle at om han blir satt fri, kommer han til å være sju ganger verre skurk enn han var før han ble fengslet. Hvorfor? Fordi håndjern ikke forandrer et menneske. De forsterker bare ondskapen i hjertet.

Begjær har mer å gjøre med hvem vi er av naturen, enn med hva vi gjør. Jesus sa at det hjertet som vi er født med, er en forgiftet kilde som all ondskap springer ut fra: «For fra hjertet kommer onde tanker, mord, ekteskapsbrudd, hor, tyveri, falskt vitnesbyrd, spott» (Matt 15,19).

Når Gud sier at vi ikke skal begjære, begynner vi å forstå hvor vanskelig det er å leve det hellige livet Gud krever av oss. Vi har brutt alle budene. Som Paulus sa til romerne i kap 3: «Det finnes ikke én som er rettferdig, ikke en eneste...» Derfor blir ikke noe menneske «rettferdig for Gud på grunn av gjerninger som loven krever. Ved loven lærer vi synden å kjenne.»

Med apostelen i Romerbrevet 7 roper vi: «Jeg ulykkelige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?» Men vi gleder oss også med den samme trøst som Paulus: «Gud være takk ved Jesus Kristus, vår Herre!»

Befridde hjerter

Da tiden var inne, tok Jesus vår plass under Guds rettferdighet. Han betalte vår syndeskyld og forsonte oss med Gud. Gjennom dåpen og Ordet har den Hellige Ånd kommet til oss og gitt oss en ny identitet, et nytt ansikt, et nytt navn, et nytt hjerte. Vi er hellige i Guds øyne. Nå fins det ingenting som står mellom oss og Guds kjærlighet, verken nå eller noen gang i framtiden.

Frihet fra syndens makt er en av de mange gaver som vi får eie på
(forts. side 6)

Albania:

Guds ord finner veier midt i politisk uro

De politiske forholdene i Albania er fortsatt veldig ustabile. Det er vanskelig å opprettholde nødvendig lov og orden, og 120 politimenn ble drept i gatene i løpet av 1998. Utlendinger utsetter seg for risiko dersom de reiser alene om dagen, og om natten er det nesten livsfarlig. Men misjonsarbeidet i Albania har ikke ligget nede på tross av at den eneste misjonærfamilien, Richard og Karla Russow og deres barn Caleb og Aaron ble evakuert den 15 august i fjor. (Se Bibel og Bekjennelse nr 4, 1998).

Misjonær Russow besøkte Albania sammen med Bulgariamisjonær Greg Bey tre uker i desember for å betjene de kristne der og pakke sammen eiendeler som familien var blitt tvunget til å forlate under evakueringen i fjor. Det var et oppmuntrende besøk på mange måter.

Den politiske utviklingen viste seg å være ikke bare negativ. Albania vedtok i september 1998 en grunnlov som garanterer personlig religionsfrihet og frihet til å tale om sin tro. Dette er positivt for misjonen ettersom det samtidig ble forsøkt å gjennomføre en begrensning av religionsutøvelsen i Albania til kun å gjelde de tre religionene i landet, islam, den ortodokse og den katolske kirken.

Den sittende regjeringen ser ut til å være ganske stabil, men opposisjonslederen Berisha prøver å organisere streiker blant studentene på universitetene og demonstrasjoner mot regjeringen. Nærheten til det urolige Kosovo er ytterligere en usikkerhetsfaktor.

– Men situasjonen i vår kirke i Durres er meget positiv, skriver Russow. Antallet gudstjenestedeltakere øker. Da vi ble evakuert i august, hadde vi et 30-talls besøkende. I oktober økte det til 40, i november til 50 og den 5 desember kom 60 personer til gudstjeneste!

– Jeg så mange nye ansikter i tilhørerskaren og spurte Vitori, oversetteren min, om de kom fra en nedlagt kirke, fortsetter Russow.

– Nei, svarte hun, de bor her i nabolaget.

– Jeg så at det var en fin blanding av mennesker i ulike aldre, gamle og unge, menn og kvinner. Spesielt gledet jeg meg over en liten gruppe tenåringsjenter som var meget aktive i bibelskolen vår.

Misjonær Greg Bey hjelper for tiden Vitori Mece med å oversette videobibelstudieserien «Formidle Kristus» til albansk. Tanken er at misjonærene i Bulgaria inntil videre skal besøke Albania når det trengs. Misjonær Russow kommer til å bistå den lille gruppen troende i Durres og Korce fra sitt hjem i USA.

Ved LBKs kirkekonferanse i juli 1998 ble det vedtatt å gi økonomisk støtte til misjonen i Albania. La oss også støtte de troende der med våre bønner.

GH

Niende og tiende budet... (forts. fra side 5)

denne siden av evigheten. «Er dere da reist opp med Kristus, så søk det som er der oppe, hvor Kristus sitter ved Guds høyre hånd» (Kol 3,1).

Som troende Guds barn kan vi la kraften i Jesu kors gjøre noe med synden: «Så la det jordiske i dere dø: hor, urenhet, lidenskaper, ondt begjær og pengejag, som ikke er annet enn avgudsdyrkelse» (Kol 3,5).

Ved troen kan vi bruke vår nyvunnede styrke til å leve slik Gud vil – av hjertet. «Kle dere i inderlig medfølelse, godhet og ydmykhet. Ta dere ikke selv til rette, men strekk dere langt så dere bærer over med hverandre og tilgir hverandre, hvis den ene har noe å bebreide den andre. Som Herren har tilgitt dere, skal dere tilgi hverandre» (Kol 3,12-13).

Vår lyst til å lyde Gud er en liten forsmak på det himmelske livet som venter oss: «Jeg vil løpe den vei dine bud viser, for du frir mitt hjerte fra angst» (Salme 119,32).

INTERNASJONAL UNGDOMSLEIR

8-15 august 1999

**i Gager på øyen Rügen
på den tyske Østersjøkysten**

En gruppe ungdommer (alder 14+) vil tilbringe en uke sammen på den sydøstre delen av den vakre øyen Rügen på et sted bare et steinkast fra den lange sandstranden. Vi venter deltakere fra Tsjekkia, Sverige, Norge, Tyskland og USA. Det blir god anledning til å studere Guds ord, vokse i troen og styrke det kristne fellesskapet, synge, svømme, leke, sove og ha det gøy!

Informasjon og påmelding:

Pastor Jonas Schröter, Kassbergstr.
21, D-09112 Chemnitz, Tyskland.
Tel/fax +49-371-304710
e-post: jonas@t-online.de

Hanna Hedkvist, tel +46-911-65854
e-post: hanna.hedkvist@telia.com

«Kom over til Makedonia og hjelp oss!»

«Kom over til Makedonia og hjelp oss!» bad mannen i Paulus' syn. Apostelen forsto at synet var et kall fra Herren om å forkynne evangeliet i Makedonia, og han gav seg straks i vei.

«Kom over til Skandinavia og hjelp oss,» er et lignende kall som er kommet fra LBK til WELS. Likesom Paulus har WELS forstått at LBKs ønske er et kall fra Herren og en mulighet til å forkynne evangeliet i Skandinavia. Jeg føler meg beæret over å ha fått dette kallet til å være misjonsrådgiver i Skandinavia, og sier med glede ja til det. Min hustru og jeg ser fram til å bo i Sverige og arbeide sammen med dere i Skandinavia.

Vi kommer med iver etter å spre evangeliet og i visshet om at det er «en Guds kraft til frelse for hver den som tror». Vi kommer med den tro at evangeliet er åpenbart rent og klart i Guds ufeilbare Ord, og at den evangelisk-lutherske kirkens bekjennelsesskrifter vitner om det. Vi kommer i tillit til at Gud skal velsigne forkynnelsen av sitt Ord, fordi han har lovet: «Det vender ikke tomt tilbake til meg, men utfører det jeg vil, og fullfører det jeg sender det til.»

Sandy og jeg er ivrige etter å lære oss svensk og bli bedre kjent med dere. Vi ber om at dere må ha tålmodighet med oss mens vi lærer oss å beherske språket og setter oss inn i hvordan

Herrens arbeid utføres i Skandinavia. WELS' misjonsstyre har gjort det klart for oss at all tid som i begynnelsen investeres i språkstudier, vil gi rik uttelling senere.

John og Sandy Vogt

Jeg har en del idéer om slike ting som vi kanskje kan prøve, slike ting som Herren har lært meg og som han har brukt i løpet av de 28 årene jeg har vært pastor. Jeg ber om tilgivelse dersom jeg noen ganger skulle opptre som om jeg vet alt eller som om mine forslag er bedre fordi de kommer fra USA eller «storebror» WELS.

Vi kommer i menneskelig svakhet og beven. Jeg ber i forveien om deres kjærlighetsfulle støtte og vennlige oppmuntring. Jeg ber om deres forbønner at Herren vil bruke oss til å tjene dere og bygge opp LBK slik at vi sammen kan dra andre til frelsens evangelium.

Om Gud vil, kommer jeg for å arbeide på heltid som pastor og misjonær. Også min hustru kommer med ønske om å hjelpe til på heltid overalt der hun kan være til nytte. Vi kommer vi fulle av energi og entusiasme. La oss få vite hvordan vi kan være til hjelp. Jeg ber dere å tenke nøye gjennom hvordan dere kan bruke oss på beste måte til å bygge opp LBK og nå ut med evangeliet til de villfarne.

*I Kristi tjeneste,
pastor John F. Vogt*

Det store måltidet

Det fins noe Gud ikke har lovet en eneste av oss, nemlig en morgendag. Så hvorfor somler menneskene slik?

Tenk over følgende lignelse: «Det var en mann som ville holde et stort gjestebud, og han innbød mange. Da tiden for gjestebudet kom, sendte han sin tjener av sted for å si til de innbudte: 'Kom, nå er alt ferdig!'»

Vertens handlinger var i overensstemmelse med det israelittiske samfunnets omgangsskikker, og det er nødvendig at vi forstår disse om vil vil forstå lignelsen. Etter at verten hadde sendt ut innbydelsen, bestemte han hvor mye mat han skulle lage til utifra hvor mange som takket ja. Når verten sendte ut sin tjener etter at måltidet var tilberedt, var dette en høflig påminnelse om den festen de allerede hadde lovet å delta i.

Derfor var det sjokkerende at gjestene nå kom med unnskyldninger for å slippe å delta. Selv om disse i og for seg var gyldige årsaker, var det likevel noe som ikke stemte med dem. Hvem kjøper okser uten å prøve dem først? Trenger åkeren bli inispisert nettopp i kveld? Hvorfor skulle et allerede inngått ekteskap innebære at man ikke kunne komme til en fest som man allerede hadde takket ja til?

Det beste som kan sies om de innbudte, er at de var taktløse overfor verten. I verste fall innebar deres unnskyldninger en grov forakt for ham og hans gode hensikter.

Det som verten senere bestemmer seg for å gjøre, er enda mer oppsiktsvekkende. Han hadde forbe-

Lignelser om nåden – VII Lukas 14,15-24 av Mark E. Braun

redt et selskap, og nå var maten i ferd med å bli ødelagt. Han bestemte seg for å innby andre gjester! «*Gå straks ut på byens gater og streder, og hent inn de fattige og vanføre og blinde og lamme... Gå ut på veien og stiene og nød folk til å komme inn, så mitt hus kan bli fullt.*»

Lignelsen har tatt en overraskende vending. Alle de som lovet å komme til festen, lukket seg selv ute, og alle de som ikke hadde rett til å være med, fikk i stedet delta i det store måltidet.

Hvordan skal vi forstå denne lignelsen? Det store måltidet er et bilde på Guds frelse.

«*På dette fjell skal Herre Allhærs Gud, gjøre et gjestebud for alle folk,*» skriver Jesaja, «*et gjestebud med fete retter, et gjestebud med gammel vin... Dette er Herren som vi satte vårt håp til. La oss juble og glede oss over hans frelse!*» (Jes 25,6 og 9). Den lange forberedelsestiden er Det gamle testaments tid da Gud ordnet alle detaljene i sin store frelsesoperasjon. De innbudte var Guds folk i Det gamle testamentet, og tjeneren som kom for å forkynne: «Kom, nå er alt ferdig», står for apostlene og evangelistene som fulgte vår Frelser.

Gjestenes unnskyldninger symboliserer at Israels folk forkastet innbydelsen. Herren svarte med vrede og barmhjertighet ved å samle seg

et nytt folk som erstatning for det gamle, hedninger sammen med jøder, et nytt Israel som ikke bygde på slektskap, men på nåde.

Men, som Augustin sa: «Er ikke disse tre unnskyldningene noe alle de mennesker som nekter å komme til dette måltidet, bruker?» Satan vet at han ikke klarer å lure særskilt mange av oss med å dingle onde fristelser foran øynene på oss. Derfor sørger han for at vi er opptatt med husbygging, ekteskap, eieendommer som skal passes på, innbringende forretninger. Alt dette er i og for seg gode ting, men de blir onde dersom de blir en hindring for vår frelse.

Apostelen Paulus forklarte budskapet i vår lignelse på denne måten: «*Det jeg altså mener, brødre, er dette: Det er kort tid igjen. Fra nå av skal de som har kone, være som om de ingen hadde, de gråtende som om de ikke gråt, de glade som om de ikke gledet seg, de som kjøper noe, som om de ikke eide det, og de som bruker verdens goder, som om de ikke brukte dem. For denne verden, slik den nå er, går under*» (1 Kor 7,29-31).

Denne lignelsen stiller to slags hørere opp mot hverandre. Den ene typen trekker seg fordi de har for mye å gjøre. De fornærmer verten og besegler sin dom. Den andre typen blir slått med undring over sin store lykke, og i takknemlighet suger de til seg hvert ord. Den ene gruppen forkaster dessverre nåden, den andre tar imot den med glede.

Hvilken type tilhører er du?

Neste gang:

Hva koster det å være en disippel?